

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na jej oczywistej zasadności wynikającej z tego, że w jej ocenie

Sąd błędnie uwzględnił powództwo o zadośćuczynienie, mimo że powód zrzekł się wszystkich roszczeń majątkowych wynikających ze skutków śmierci jego ojca w ugodzie zawartej w 2010 r.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Jak wynika z poczynionych przez Sąd drugiej instancji, a wiążących Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych, ugoda z 2010 r. odnosiła się jedynie do roszczeń z tytułu renty wyrównawczej. W tamtym okresie nie była jeszcze znana w orzecznictwie konstrukcja zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Z ustaleń tych wynika także, że strona skarżąca dobrowolnie w 2016 r. wypłaciła powodowi kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze skutkami śmierci jego ojca i proponowała powodowi zawarcie ugody z tego tytułu na kolejne 20.000 zł. Ustalenia te doprowadziły Sąd drugiej instancji do wniosku, że zamiarem stron zawierających ugodę w 2010 r. nie było wyłączenie dochodzenia w przyszłości roszczeń z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę.

W świetle powyższych i niekwestionowanych ustaleń Sądu drugiej instancji nie można zgodzić się z twierdzeniem skargi kasacyjnej, że doszło do oczywistego naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz 917 k.c. przy wykładni przedmiotowych granic ugody sądowej z 2010 r.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

at